

Arrest

nr. 177 644 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/12/2015 werd ingediend door:

Naam: A(...) Voornaam: N(...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)
Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11/12/2015 gezinshereniging aan met haar zus zijnde mevr. K(...), A(...). Mevrouw heeft sinds 13/04/2016 de Belgische nationaliteit (daarvoor had ze de Nederlandse nationaliteit).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart tot december 2015 en januari tot maart 2016.
- Arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij NV M(...) dd 24/08/2015.
- Afschrift uit de registers van de burgerlijke stand van Roeselare dd 11/02/2016 'akte van overlijden A(...), F(...) (van de moeder van A(...), N(...))
- 'Attestation Administrative' van de stad Z(...) te Marokko dd 8/01/2016.
- Geboorteakten van betrokkenen.
- Bevestiging van een doorlopende opdracht (maandelijks) bij de Bpost bank van de referentiepersoon aan betrokkene, (dd 10/04/2016).
- Rekeninguittreksels bij de Argentabank dat de betalingen gebeuren op naam van de betrokkene (dd 11/04/2016).
- Samenstelling van het gezin dd 23/05/2016 (Kortrijk)
- Samenstelling van het gezin van de stad Sint-Niklaas dd 2/01/2011 + aankomstverklaring van betrokkene dd 11.06.2010 met vermelding van het adres van het gezin in Sint-Niklaas.

Vooreerst is er niet aangetoond dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Alle bewijzen betreffende het 'ten laste' zijn dateren uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef (zie daartoe bvb de doorlopende opdracht + de bijhorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de doorlopende opdracht daadwerkelijk werd uitgevoerd). Het attest van de Marokkaanse autoriteiten dd. 8.01.2016 waarin is opgenomen dat betrokkene niet als werknemer aan de slag is in Marokko is daarbij niet relevant. Het spreekt voor zich dat ze er geen professionele activiteit heeft, ze woont immers sinds jaren in België. Betrokkene kan geen verblijfsvoordeel halen uit een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België, door jarenlang allerlei verblijfsprocedures zonder succes uit te proberen en ettelijke bevelen om het grondgebied te verlaten, niet op te volgen.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd geen enkel document voorgelegd uit het land van herkomst of origine waaruit blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Gezien betrokkene en de referentiepersoon zussen zijn, is het redelijk te stellen dat zij ooit beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, echter dit is niet wat bedoeld wordt. Er

dient te worden aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het wetsartikel is immers in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren.

Kortom, gezien uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst of origine met de referentie personen of dat de betrokkene ten laste was van de referentie persoon van in het land van herkomst of origine, zoals voorgeschreven in art. 47/3,2° van de wet van 15/12.1980, kan het verblijf niet worden toegestaan. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12,1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel. Verzoeker betoogt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige en pertinente motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

De betrokkene zou niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerster maakt er zich in de beslissing d.d. 10.06.2016 vanaf door te stellen dat de uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst of origine met de referentiepersoon of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Verzoekster legde diverse documenten voor waaruit blijkt dat zij geen eigen inkomsten heeft en sinds jaar en dag afhankelijk is van haar zus. Elke zomervakantie brachten de referentiepersonen door met verzoekster (stuk 3). Verzoekster legt tevens een document voor waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst geen eigen woning heeft (stuk 4). Uit het administratief dossier valt ook duidelijk af te leiden dat verzoekster niet kan terugvallen op haar ouders (het weze opgemerkt dat haar moeder ook in België is overleden) of andere familieleden (die allen verblijven in België). Het enige familielid dat niet in België verblijft, woont in een ander EU-land, zijnde Spanje.

In de zaak Rahman (HvJ, 5 september 2012, C-83/11, Secretary of State for the Home Department t. Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman) is er sprake van familieleden die ten laste zijn van de EU-burgers. Zo is er de broer, halfbroer en neef van de echtgenoot van de EU-burger die een aanvraag indienden voor een recht van verblijf op grond van artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn.

De lidstaten moeten de binnenkomst en het verblijf vergemakkelijken overeenkomstig 6 van de considerans van de Burgerschapsrichtlijn. Dit vergemakkelijken houdt een verplichting in om aanvragen die zijn ingediend door 'niet-bevoorrechte' familieleden gunstiger te behandelen dan wanneer deze

aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders zijn. Lidstaten kunnen voorwaarden verbinden aan een binnenkomst- en verblijfsrecht, maar de nationale wetgeving mag het nuttig effect van deze bepaling niet tenietdoen zodanig dat de lidstaten erover moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijken".

De lidstaten moeten tijdens dit onderzoek rekening houden met de persoonlijke situatie van de aanvrager, onder meer met de verschillende relevante omstandigheden zoals "de financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de EU-burger die de aanvrager wenst te begeleiden of bij wie de aanvrager zich wenst te voegen".

De Burgerschapsrichtlijn verbindt aan familieleden onder artikel 2, 2), c) en d) en artikel 3, lid 2, a) de voorwaarde dat zij 'ten laste' moeten zijn van de EU-burger. Dit beperkt de draagwijdte van het toepassingsgebied, aangezien niet alle familieleden aanspraak kunnen maken op de rechten vervat in de Burgerschapsrichtlijn, maar enkel zij die ten laste zijn van de EU-burger.

Reeds eerder rees in de zaak Lebon (HvJ, 18 juni 1987, C-316/85, Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te Courcelles t. Marie-Christine Lebon, Jur. 1987, 02811) de vraag voor het HvJ wat dit begrip betekent. Deze zaak betrof de betekenis van het begrip "familieleden ten laste" zoals die was vermeld in artikel 10 van verordening nr. 1612/68. Het HvJ beoordeelde dat de hoedanigheid van een familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie. Het familielid moet door de werknemer ondersteund worden, onafhankelijk van het feit waarom deze ondersteund moet worden, of dat het familielid zelf in zijn onderhoud zou kunnen voorzien door een beroepsactiviteit uit te oefenen. Er moet dus sprake zijn van een feitelijke en niet van een wettelijke situatie.

In het arrest Jia (HvJ, 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia t. Migrationverket, Jur. 2007, I-00001) gaat het HvJ verder werken op de omschrijving van het HvJ in het arrest Lebon. Ook deze zaak betrof de betekenis van de woorden "familielid ten laste", maar deze keer zoals dit gebruikt werd in Richtlijn 73/148/EEG289. Het HvJ gaat dit begrip verder uitleggen en bepaalt dat lidstaten moeten nagaan of de familieleden gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Er moet een noodzaak zijn van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst.

Aangezien de verordening en de richtlijn beide verankerd zijn in de Burgerschapsrichtlijn, kan men ervan uitgaan dat deze definitie ook nuttig kan zijn bij de uitlegging van het begrip "familielid ten laste" zoals gebruikt in de artikelen 2 en 3. De Commissie bepaalt dat de vaststelling of een persoon al dan niet een familielid ten laste is, een casuïstische benadering behoeft. De Commissie stelt namelijk vast dat de lidstaten zullen moeten kijken naar de financiële en sociale toestand, naar de materiële steun die deze personen nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien, en dit in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger. De Commissie gaat de lijn van het HvJ dus doortrekken en verder uitleggen wat er bedoeld wordt met materiële steun, aangezien de Burgerschapsrichtlijn zelf geen voorwaarden vaststelt met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid, noch van het bedrag van de verstrekte materiële steun. Er moet volgens de Commissie immers sprake zijn van een echte, structurele steun. Lidstaten mogen niet weigeren de rechten van 'bevoorrechte' familieleden te erkennen wanneer zij hun afhankelijkheid kunnen aantonen. In het geval van 'niet-bevoorrechte' familieleden blijft de lidstaat wel een grote beoordelingsmarge behouden. Toch zijn zij niet volledig vrij en moeten zij een grondig onderzoek naar de persoonlijke situatie doorvoeren, rekening houdend met het handhaven van de eenheid van het gezin.

Verzoekster toont meer dan duidelijk haar afhankelijkheid aan en toch wordt haar het recht geweigerd.

Om ten laste te zijn moet er een reële afhankelijkheid aangetoond worden. Dit zal beoordeeld worden aan de hand van de feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de materiële ondersteuning door de EU-burger. Het familielid zal dus gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien en dit op het ogenblik dat het familielid een verzoek indient. Het familielid moet daarentegen niet bepalen waarom deze ten laste is en waarom hij materiële steun nodig heeft. Het HvJ bepaalt dat er sprake zal zijn van reële afhankelijkheid, wanneer er over een lange periode regelmatig een som geld betaald is geweest die noodzakelijk is om in de basisbehoeften van het familielid te voorzien. Bijkomend bewijs om aan te tonen dat het familielid getracht heeft werk te vinden of in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, zou ervoor zorgen dat artikel 2, 2), c) haar nuttige werking verliest. In casu is verzoekster op het moment van haar aankomst in België nog maar net meerderjarig. Van enig werk of diploma in haar voordeel is nog geen sprake. Zoals ook duidelijk blijkt uit het administratief dossier kan zij niet terugvallen op haar ouders, enkel op haar broer en schoonzus.

De feitelijke situatie van afhankelijkheid moet bestaan op het ogenblik van het verzoek van het familielid (Arresten Reyes, § 30; Rahman, § 33 en Jia, § 37).

Niet alleen de lidstaat, maar ook een derde land kan beschouwd worden als het land van herkomst. Deze uitlegging kan bovendien ook afgeleid worden uit de betekenis van "ten laste" zoals die in voorgaande rechtspraak door het HvJ is uitgelegd. De relatie van afhankelijkheid volgt immers uit een

feitelijke toestand, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-burger, maar er moet niet voldaan zijn aan de voorwaarde van voorafgaand verblijf van het familielid en de EU-burger in dezelfde staat. Advocaat-Generaal BOT in het arrest Rahman gaat er dan ook vanuit dat er geen andere betekenis moet gegeven worden aan de woorden "ten laste" uit artikel 3, lid 2 dan deze vervat in artikel 2, 2.308 Het HvJ volgt ook deze redenering. Het land van herkomst moet gezien worden als de staat waarin het familielid verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de EU-burger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Bij het definiëren van het begrip "ten laste" zoals vermeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, gaat het HvJ de nadruk leggen op de beoordelingsmarge van de lidstaten. Advocaat-Generaal BOT leidt hieruit af dat een lidstaat bijzondere voorwaarden kan stellen aan het toestaan van het recht op binnenkomst en verblijf, indien deze voorwaarden het mogelijk maken om na te gaan of het al dan niet gaat over een "werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid", voor zover de voorwaarden een legitiem doel nastreven en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken. Bovendien mogen deze voorwaarden het niet onmogelijk maken voor familieleden ten laste van EU-burgers om het recht op binnenkomst en verblijf te verkrijgen overeenkomstig het doeltreffendheidsbeginsel. Het HvJ volgt Advocaat-Generaal Bot volledig. Het behoort dus tot de beoordelingsmarge van de lidstaten om voorwaarden omtrent de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid te verbinden aan het verlenen van het recht op binnenkomst en verblijf van familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van de EU-burger, voor zover deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verzoekster toont meer dan duidelijk aan dat zij al lange tijd materieel afhankelijk is van haar schoonzus en broer. Zij was dit reeds op het moment van haar aanvraag en is dit nog steeds. Anders oordelen is oordelen in strijd met de Europese wetgeving en maakt het verzoekster enkel moeilijker en dus niet gemakkelijker om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Bovendien is anders oordelen in strijd met de interpretatie die minimum dient te worden gegeven aan de Europese wetgeving.

Het beginsel van de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens) Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van diezelfde wet bepaalt het volgende:

“(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.1.4. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt in een eerste motief geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. In een tweede motief wordt geoordeeld dat verzoekende partij tevens niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.1.5. Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38)(Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013- 2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Verzoekster stelt terecht dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkings sfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving en gaat in op de notie “ten laste zijn” zoals die onder meer blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, om te komen tot de conclusie dat Lidstaten niet mogen weigeren de rechten van bevoorrechte familieleden te erkennen wanneer zij hun afhankelijkheid kunnen aantonen. Zij betoogt daarop dat zij meer dan duidelijk aantoont dat zij al lange tijd materieel afhankelijk is van haar schoonzus en broer, dat zij dit was op het moment van haar aanvraag en dit nog steeds is.

In de mate dat het betoog van verzoekster erop is gericht om aannemelijk te maken dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat zij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG, om te kunnen worden beschouwd als “andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden” de betrokkene moet aantonen dat hij of zij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die het

verblijfsrecht in eerste instantie geniet. Deze voorwaarde is duidelijk en wordt hernomen in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hoewel inderdaad moet worden benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28), moet thans worden vastgesteld dat de rechtspraak van het Hof van Justitie, en dan in het bijzonder het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), dat specifiek betrekking heeft op de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38 zoals in casu, er geenszins toe leidt aan te nemen dat de voorwaarde dat de betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, op een andere manier zou moeten worden geïnterpreteerd.

Gelet op het voorgaande komt het verzoekster toe om het standpunt van de gemachtigde, met name dat niet is aangetoond dat zij reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster betoogt dienaangaande dat zij diverse documenten voorlegde waaruit blijkt dat zij geen eigen inkomsten heeft en sinds jaar en dag afhankelijk is van haar zus, dat elke zomervakantie de referentiepersonen met verzoekster doorbrachten (stuk 3), dat zij tevens een document voorlegde waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst geen eigen woning heeft (stuk 4) en dat uit het administratief dossier ook duidelijk kan worden afgeleid dat zij niet kan terugvallen op haar ouders of andere familieleden, die allen in België of in Spanje verblijven.

In eerste instantie, wat de stukken 3 en 4 betreft waarnaar verzoekster verwijst, moet erop worden gewezen dat zij dateren van na de bestreden weigeringsbeslissing, zodat de verwerende partij er vanzelfsprekend geen rekening mee kon houden. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster toont verder geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat alle bewijzen betreffende het 'ten laste' zijn dateren uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef en dat het attest van de Marokkaanse autoriteiten dd. 8.01.2016 waarin is opgenomen dat betrokkene niet als werknemer aan de slag is in Marokko niet relevant is omdat het voor zich spreekt dat ze er geen professionele activiteit heeft nu ze sinds jaren in België woont. Haar bewering dat uit het administratief dossier zou kunnen worden afgeleid dat zij niet kan terugvallen op haar ouders of andere familieleden doet hieraan geen afbreuk, nu het, eensdeels, verzoekster zelf toekomt om, als aanvrager, de bewijslast te vervullen en zij dus alle elementen moet aanleveren die naar haar mening haar aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen, en, anderdeels, het feit dat zij op niemand zou kunnen terugvallen niet noodzakelijk willen zeggen dat zij behoeftig is en ten laste van de referentiepersoon.

Dat de verwerende partij in strijd met het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel tot de bestreden weigeringsbeslissing zou zijn gekomen, of deze beslissing niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd, is niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de verplichting tot kennisgeving.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster kreeg de beslissing d.d. 10.06.2016 tot weigering van een verklaring van inschrijving / van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie / van een identiteitskaart voor vreemdelingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13.06.2016.

Bij een uitwijzing, die hoe dan ook volgt uit deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dreigt de verzoekende partij de banden met haar gezin en volledige familie te verliezen.

Een terugkeer naar het land van oorsprong is dan ook in strijd met art. 8 EVRM en is tevens de redenen waarom mevrouw A(...) niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Marokko) om daar de toestemming tot verblijf te vragen.

Bovendien is het onwenselijk dat zij in dit stadium van integratie zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland.

Mevrouw A(...) beroept zich dan ook op haar recht op gezinsleven. In België vormt zij met haar schoonzus en broer, een hecht gezin waarin mevrouw A(...) optimaal functioneert. Dat zij van hen zou gescheiden worden, zou voor haar op haar jonge leeftijd werkelijk een trauma betekenen en maakt een schending uit van het recht op een gezinsleven.

Mevrouw A(...) werkt hard aan haar toekomst, maar deed dit ook al in het verleden.

Zij volgde reeds diverse opleidingen om het Nederlands aan te leren en legde hiervan al diverse stukken voor. Opnieuw legt zij stukken voor van het behalen van diverse opleidingen Nederlandse taal (stukken 5 en 6).

Zij vormt een hecht gezin met haar schoonzus en broer. Het hele gezin is EU-burger en is perfect geïntegreerd.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkens specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij altijd gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden “in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden” aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights.’ (P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Over de familiale band van bloed- of aanverwantschap bestaat geen twijfel. Verzoekster is meerderjarig, maar woont nog steeds bij haar schoonzus en broer, zij is financieel afhankelijk van hen mede gezien zij zelf niet mag werken. Er bestaat al jaren een hechte band tussen de gezinsleden, het aannemen van een gezinsleven volgt hieruit.

Verzoekster kent in het land van oorsprong niemand. Een tijdelijke verwijdering staat voor verzoekster gelijk aan een definitieve verwijdering.

Verzoekster kan zich ook niet laten vergezellen door haar gezinsleden. Haar schoonzus en broer hebben hier elk hun eigen verplichtingen die zij niet zomaar kunnen achterlaten.

Het oordeel om verzoekster te verplichten het grondgebied te verlaten gaat in tegen alle redelijkheid en is disproportioneel.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een uitwijzing, tevens wordt haar hele gezin op die manier uit elkaar gerukt en wordt disproportioneel gehandeld aangezien verzoekster de enige is uit het gezin die de Europese nationaliteit niet bekwam.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar schoonzus aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds in het eerste middel werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.(§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoekster reeds van voor haar aankomst in België “ten laste” was van haar schoonzus of toen al deel uitmaakte van haar gezin. Met een loutere verwijzing naar de “familiale band van bloed- of aanverwantschap”, de huidige samenwoning en de loutere bewering dat zij financieel afhankelijk is van haar schoonzus, toont verzoekster niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren en van de financiële afhankelijkheid die zij aanhaalt bracht zij in het kader van haar aanvraag stukken bij die dit geenszins op afdoende wijze aantonen: het afschrift dat zij bijvoegde op een rekeningnummer op haar naam –rekening die volgens het afschrift werd geopend op 23 maart 2006, dus kort voor de aanvraag werd ingediend- maakt slechts melding van 1 overschrijving ten belope van 150 euro op 11 april 2016 en hoewel op het stuk “bevestiging van doorlopende opdracht” melding wordt gemaakt van een maandelijks doorlopende opdracht ten belope van ditzelfde bedrag, moet erop worden

gewezen dat deze doorlopende opdracht pas is gestart op 10 april 2016 en er geen enkel bewijs van latere stortingen voorligt.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar schoonzus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen. Verzoeksters argumenten dat zij hard aan haar toekomst werkt en diverse opleidingen volgt, dat zij niemand kent in het land van herkomst, dat zij haar schoonzus en broer niet zomaar kan achterlaten, dat zij haar ook niet kunnen vergezellen en dat een tijdelijke verwijdering een definitieve zou worden, doen hieraan geen afbreuk, nu vooraleer verzoekster zich op de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, zij moet aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, hetgeen niet het geval is. Dat de verwerende partij in de geschetste context hierover had moeten motiveren, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS